



Το κοινό πρότζεκτ του Εθ-
 ηνικού Κέντρου Προνοίας
 της Ιεράς Αρχιεπισκοπής
 Αυστραλίας και της εφημε-
 ρίδας ο Κόσμος «Ταξιδεύω με
 ένα μοιχίβι στο χέρι» ξημί-
 νησε δευιά, δευιά πριν από
 τέσσερις περίπου μήνες. Έγινε
 η πρώτη ενημερωτική συ-
 νάντηση της Μαρίας Πετρο-
 κείλου και του Γιάννη Δρα-
 μτινού με τους ηθιωμένους
 στο οίκημα της Πρόνοιας
 στο Χάρις Παρι. Δευαπέντε
 μέρες αργότερα ήρθαν τα
 πρώτα γραπτά και οι πρώ-
 τες φωτογραφίες από τις
 κυρίες Ελένη Αποστολοπούλου
 και Ελένη Στιβαυτά. Καθώς
 δεν έχουμε φτάσει ακόμη
 ούτε στα μισά αυτής της
 κοινής περιπέτειας η ομάδα
 έχει μεγαλώσει και απο-
 τελείται από 12 άτομα. Οι
 ιστορίες, ήνε, είναι σαν τα
 κεράσια. Τραβάς ένα και στο
 κλαδάκι του έχουν μπλεχτεί
 άλλα δύο. Δεν μπορούσαμε
 να προβλέψουμε σε καμία
 περίπτωση την ανταπόκρι-
 ση που θα έβρισκε η προ-
 σπάδεια μας, την δέσμη με
 την οποία η συντροφιά του
 Χάρις Παρι θα την αγιά-
 ηιαζε. Ακόμη περισσότερο, δεν
 μπορούσαμε να φανταστούμε
 την χαρά που θα δίνα-
 με σε παιδιά και εγγόνα
 των συμμετεχόντων. Στην
 τελευταία συνάντηση
 μάλιστα είχαμε μια αμό-
 μη ευχάριστη έκπλη-
 ξη καθώς λάβαμε ένα
 κείμενο από την εγγονή
 (μαθήτρια γυμνασίου) ενός
 εκ των συμμετεχόντων. Ο
 παππούς διηγείται, η εγγονή
 χράρει... Στη σημερινή έκ-
 δοση φιλοξενούμε την ιστο-
 ρία της κας Αγνής Ζαχαρίου.